üks mees seisab werawa juus; walgus rüdes.
Tämä ei usalda mitte ükski weräwäst enämb lähi mees
nä, kargab üle mädala riivi ning werewä nõrwalt
üle. Kõdo käiaks arwatud ruju tahand tädä rinni
wäel kaapuda ja sõa ähwardand öeldes: „Kui sa mind
mitte rahu ei jättä ja wäel üks tükk tuled minu auwale
itsema ja ulluma, siis sa enämb elnga ei päätsi.
Tüdrik jooksi sõba näpus ja eng ambas, hüüdsutades
ja wärisedes mõisa reie juure kus töised tee mehed
ja waimud ja roos õlid.
Tüdrik räägsind irmust wärisedes oma imelikst nä-
gemisest rõigile. Sinnes saadik ei õle usaldand ta enam
ei päiwäl ega öösse üksi rerisku ega päale memä. —
Liisu Arewald. Ka üks noor neidu. Mari.

13. Kuna aigsed õsawad jahi mehed. —

Üks jahi mees tuli ühe õige rinna erra juure
kees ime suur linnu prae armastaja öld.
Erra ja jahi mees tehned nauba, et jahi mees pidi
iga sööma ajax errale wärsked lindu, ja päälegi neid
lindu tooma nüs erra tämäle ette nimetab.
Jahi mees nõudand Erra käest selle eest head rah
kest palka, midä töine ka suguki ei õle seeland

aga erra lisand weel ähwardades juurde: „Kui
ja mitte oma lubadust ei täidä, ei päätsi sina mit
te terwe nahaga minu küüsist.
Jahi mehele sai nüüd ette antud midä seltsi lin-
du ta tulewaks söömaajaks pidi toima.
Mees wõttas püssi õlale, samus kergel jalgul
metsä poole, ei mitte rauwa aja peräst tulnd ta
wäel suurema saagiga wiisdades roda tagasi;
nii erra tämäle õli ette andand.
Kui ta ninda mõnda aig ja ilma waiwata
herrale õli toond; arxand erra mõtlema; kust
tämä ommeti peax nõix need linnud nii ja
nii rattu ilma waiwata kätte saama.
Ja läks üks nõrd salaja jahi mehe järele wiisu-
ma. Küsb temal jälgides: Jahi mees istub ühe
pööse sees, pannisek wähä ruuldawaid sõnu, sääl
linnab lindu suurel hulgal nõigi seltsi pööse
ümbär keerutades, lasxo nüüd neid nii palju
maha nui iganes tahab, töised linnud ei
lenda nagu mitte püssi paukusid ruulles
temale waid jääwad iga üks oma paiga
päale keerlema. Kui jahi mehel seatud